

Mi nepre ŝanĝiĝis en Mabelon. Mi penos deklami 'Rigardu! Jen abelo vigla.'

Kaj kruciginte la manojn sur la genuoj same kiel en la lernejo kiam ŝi ripetas parkeraĵojn, ŝi komencis tiun konatan poemon. Sed ŝia voĉo sonis raŭka kaj nepropa, kaj eĉ la vortoj ne tute similis la originalajn.

*Rigardu! Jen la krokodil!
La voston li netigas;
Ŝprucante akvon el la Niŝ
La skvamojn li briligas.*

*Senmova restas la buŝeg',
Li ungojn kaŝas ruze;
Jen fiŝoj naĝas tra l' kavog'
Frapfermas li amuze.*

"Jen certe ne la ĝustaj vortoj" diris Alicio malĝoje, kaj denove la okuloj pleniĝis de larmoj, dum ŝi daŭrigis: "Do, mi nepre estas Mabelo malgraŭ ĉio; sekve mi devos loĝi en tiu ŝia mallarga maloportuna domaĉeto; mi havos neniun ŝatindan ludilon, kaj devos lerni sennombrajn lecionojn. Ne! Pri tio mi decidiĝis. Se mi estos Mabelo, mi restos ĉi tie, kaj neniom utilos ke oni demetu la kapon ĉe la enirejo al la tunelo kaj diru per karesa voĉo 'Resupreniru, karulo.' Mi nur rigardos supren kaj demandas 'Kiu do mi estas? Vi certigu tion, kaj poste, se mi ŝatos esti tiu persono, mi konsentos supreniri. Se ne, mi restos ĉi tie, ĝis mi fariĝos iu alia.' Sed

ho ve! mi tre, tre volas ke oni vengon longan tempon mi restas tie ĉi t sopiras la hejmon."

Dirante tion ŝi okaze rigardis rimarkis mirigite ke ŝi vestis—d—unu el la blankaj kapridfelaj Kuniklo.

"Kiel ajn mi faris tion?" pens denove malkreskas."

Ŝi stariĝis, kaj irinte al la tavolo mezuri sin, eltrovis ke nun ŝi hava sesdek centimetrojn da alteco, rapide malkreskas. Certiĝinte ke la ventumilo, ŝi tuj lasis ĝin fap apenaŭ ŝi evitis la malagrabla ĝis nulo.

"Jen evito vere mirakla! Ĉa nuligis!" diris Alicio, iom t subita ŝanĝo, "tamen estas bona ankoraŭ ekzistanta; kaj jam r eniri la ĝardenon." Ŝi do kur pordeto; sed ho ve! ĝi refermi ora ŝlosileto kuŝis, kiel antaŭe, su "la afero staras pli malprosper plordiris, "ĉar neniam mi esti malgranda, estas ja ne tolereble."

En la momento kiam ŝi diris glitis, kaj ŝi trovis sin plaŭde enf akvon. Subakviĝinte ĝis la me